ŠI KNYGA PRIKLAUSO:

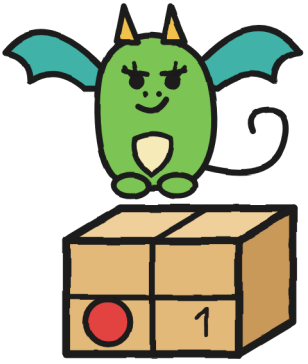
_____

Ir niekam kitam. –].

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 1

Šis siuntinys kandžiojasi

Lui Eriksson

DYDIS XL · Iliustruotas romanas · 13+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI 1
Šis siuntinys kandžiojasi

Tekstas ir iliustracijos: Lui Eriksson

Lietuviškas leidimas: LinguAula

DYDIS XL · Iliustruotas romanas · 13+

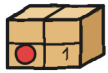
Pirmasis leidimas: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.

Šriftai: Andika, Patrick Hand, Caveat ir Courier Prime (SIL OFL licencija).

Kiekvieno skyriaus užduotys:
linguaula.com

SKYRIUS 1

Tas, kurio nepristatysi

Šis sąsiuvinis atsirado iš kraustymosi dėžės Nr. 14. Ant dėžės storu flomasteriu skubančio žmogaus raštu buvo užrašyta VIRTUVĖ. Viduje nebuvo nė vieno šaukšto: buvo šis sąsiuvinis, kojinė ir guminė varlė, kuri yra niekieno. Jau paklausiau mamos. Paklausiau ir varlės. Niekas jos neatsiima.

Sąsiuvinį gi atsiėmiau aš. Pirmame puslapyje užrašiau pavadinimą didžiosiomis raidėmis, kad nuo pat pradžių viskas būtų aišku:

PRISTATYMŲ SĄSIUVINIS Gunio. PRIVATU.

„Privatu“ reiškia, kad pirma skaitau aš. –J.

Šios žalios pastabos nebuvo, kai rašiau „privatu“. Nė vienos iš žaliųjų pastabų nebuvo. Jas pamažu priraša Julita, kuri vos per vieną dieną įprato skaityti mano sąsiuvinį anksčiau už mane, o kartais net anksčiau, nei aš tai užrašau. Bet apie tai vėliau. Eikime iš eilės.

Atsikraustėme antradienį. Šiandien šeštadienis. Rajone gyvenu jau keturias dienas ir spėjau išmokti visą gatvę: savąją. Joje šeši namai, o aplink – klaustukai.

Niekas manęs neklausė, ar noriu kraustytis. Suaugusieji tai nusprendė virtuvėje, tuo balsu, kurį pasitelkia, kai viskas jau nuspręsta, o mama tai pavadino „galimybe“ – taip suaugusieji vadina tai, ko neįmanoma grąžinti.

Labiausiai skaudėjo ne tai, kad palikau savo kambarį. Skaudėjo tai, ką dar sunkvežimyje sužinojau apie save patį: kad niekada nebuvau susiradęs draugo. Jų turėjau. Tai ne tas pats. Senajame rajone draugai buvo gamykliniai: juos gaudavai trejų metų, parke, kartu su kibirėliu ir semtuvėliu, ir daugiau nieko daryti nereikėdavo. Procedūros taip ir neišmokau. Mokykloje moko dalyti dešimtaines trupmenas, o susirasti draugų – ne: manoma, kad draugus jau atsineši kartu su savimi.

Todėl padariau tai, ką darau, kai nemoku ko nors daryti: sudariau planą.

Mano planas, kaip susirasti draugą:

1. Pasisveikinti.
2. Pasakyti ką nors įdomaus.
3. ???

Įstrigau ties 2 punktu. Apie 3 punktą – nė minties. Tris dienas praleidau įstrigęs. Tada dar nežinojau, kad 3 punktas – pats lengviausias iš visų trijų ir kad jis telpa į du žodžius.

Mano naujasis kambarys irgi nepadėjo. Jis pilnas uždarytų dėžių, o nieko mano jame nėra, todėl miegu jame taip, kaip miegama viešbutyje: tarsi skolintoje lovoje, drabužius laikydamas po ranka. Todėl mane šįryt taip greitai pažadino tai, kas praskrido pro mano langą.

Tai buvo siuntinys.

Sakau taip, kaip buvo, nes taip ir buvo. Kartoninis siuntinys, batų dėžės dydžio, su raudonu antspaudu ant šono, praskrido ties mano langu neskubėdamas, tarsi eitų savais reikalais. Paskui praskrido kitas. Ir dar vienas. Devyni siuntiniai iš eilės, kaip antys, perskrido gatvę ir vienas po kito sulindo pro priešais esančios parduotuvės pašto dėžutę. (Kiti vienuolika, kaip vėliau sužinojau, buvo grįžę, kol aš miegojau.)

Ant parduotuvės iškabos parašyta: NEĮMANOMI PRISTATYMAI. Žemiau, smulkesnėmis raidėmis: „Pristatome tai, ko niekas nepristato“. O dar žemiau, dar smulkiau, tarsi kas nors būtų pridėjęs, geriau pagalvojęs: „(Beveik visada)“.

Jau turėjau 2 punktą: „Mačiau skraidančius siuntinius“.

Tai neįdomu. Taip būna labai dažnai.

Šią pastabą parašė Julita. Su ja susipažinau šį patį rytą, parduotuvėje priešais. Ji rašo žaliai, o tai, ką rašo žaliai, nenusitrina. Išbandžiau trintuku, seilėmis ir megztinio rankove – būtent tokia tvarka. Trintukas nusitrynė. Žalia – ne.

Užsivilkau dryžuotą megztinį ant pižamos ir perėjau gatvę. Pižamos nenusivilkęs, noriu pasakyti. Su namų šlepetėmis. Kai kuriuos sprendimus kūnas priima anksčiau, nei galva apie juos sužino.

Viduje kvepėjo kartonu ir kažkuo apdegusiu, kaip tada, kai užgęsta žvakė. Kairėje stovėjo lentyna su raudonu užrašu GRĄŽINTI, o lentynoje – dvidešimt siuntinių, sunumeruotų nuo 1 iki 20, kiekvienas su savo antspaudu. Priešais ragana su violetine skrybėle rodė į juos pirštu, vieną po kito. Šalia jos mergaitė su žaliu kombinezonu garsiai juos skaičiavo:

— ...aštuoniolika, devyniolika, dvidešimt.

— Visi sugrįžo, — atsiduso ragana. — Vėl.

Niekas manęs nepaklausė, kas esu ir kodėl vilkiu pižamą. Parduotuvėje tai jau keista. Toje parduotuvėje tai nebuvo net keisčiausias ryto dalykas.

Ragana vadinasi Mara. Ji turi neįmanomų pristatymų parduotuvę ir spindintį antspaudą: kai ji juo spaudžia, pabyra kibirkštėlių, o tos kibirkštėlės kvepia tuo pačiu – kažkuo apdegusiu. Julita man paaiškino, kaip viskas veikia, mano paties sąsiuvinyje, brėžiniu, pilnu rodyklių, kurį čia sutrumpinu, nes jis užima pusę puslapio:

- Siuntinys + antspaudas.
- Ar gavėjas pasirašo nenusitrinančiu rašalu?

- TAIP: PRISTATYTA.
- NE: auštant siuntinys parskrenda atgal į savo lentyną.

Taip nė vienas siuntinys nepradingsta. Ir nepristatomas.

Lentynoje – grąžintieji: dvidešimt siuntinių, kurių niekam niekada nepavyko pristatyti. Ir juos visus siunčia tas pats žmogus. Ant kiekvienos etiketės, toje pačioje vietoje, tuo pačiu suspaustu raštu, buvo parašyta SIUNTĖJAS: R.

— Kas yra R.? — paklausiau.

— Kažkas, kas labai blogai rašo, — tarė Mara.

Ir daugiau nieko. Ji tai pasakė taip, kaip sakomi sakiniai, kuriuos jau daug kartų esi sakęs: nežiūrėdama į lentyną, žiūrėdama į tašką sienoje, kur nebuvo į ką žiūrėti. Julita sujudino lūpas kartu su ja. Atsakymą žinojo mintinai, ir man pasirodė, kad ir jai jo nepakanka.

Mara sukišo devyniolika grąžintųjų į milžinišką maišą, iš tų, kuriuos nešiojasi ant peties. Tą naktį ji turėjo nugabenti pianiną į švyturį, labai toli, o kadangi vis tiek išeina, pakeliui dar kartą bandyti pristatyti visus. Grįš auštant. Tai pasakė be jokios vilties, tokiu balsu, kokiu žmogus laisto išdžiūvusį augalą iš įpročio.

Lentynoje liko tik vienas. Pirmasis eilėje. Nr. 1.

— Šito pristatyti neįmanoma, — pasakė Mara, ir man pasirodė, kad ji kalba ne mums. — Viena vienintelė taisyklė: NELIESKITE LENTYNOS.

— Aišku, — patikino Julita.

Aš stovėjau už jos ir mačiau sukryžiuotus pirštus už nugaros. Nieko nesakiau. Dabar pagalvojus, tai buvo pirmas dalykas, kurį dalijomės: dviejų sekundžių paslaptis, dar nežinodami vienas kito vardų.

Julita parduotuvėje būna šeštadieniais. Nepaklausiau, kuo ji Marai: dukterėčia, padėjėja ar bausmė. Yra klausimų, kuriuos užduodi tik antrą dieną.

Dabar jau antra diena. Klausk. –J.

Vos užsidarius durims, Julita nužvelgė mane nuo galvos iki kojų. Ramiai. Taip, kaip žiūrima į siuntinį, kai sprendžiama, ar jis nusipelnė antspaudo.

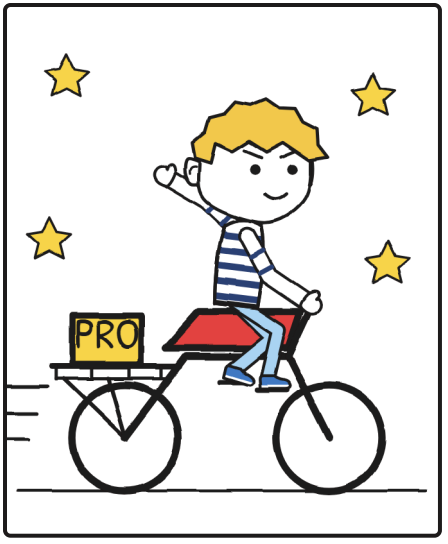
— Ar tu moki pristatyti siuntinius?

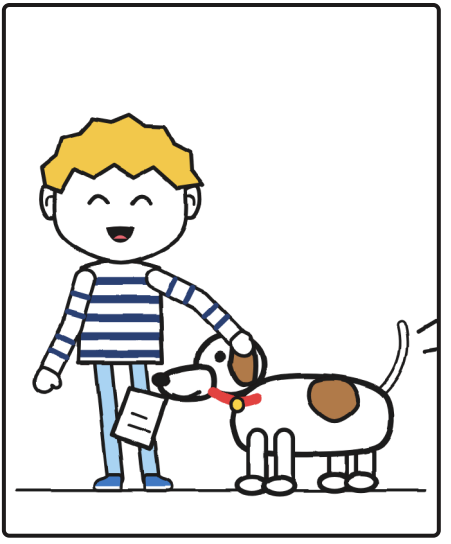
Čia turiu būti sąžiningas, nes šis sąsiuvinis yra privatus, o Julita jį vis tiek perskaitys.

Tiesa tokia, kad per visą savo gyvenimą esu pristatęs tik vieną dalyką: antro aukšto kaimyno laikraštį, vieną sekmadienį, nes jis mėtėsi laiptinėje ir man pasirodė, kad čia reikia herojaus. Atidaviau jį jo šuniui. Šuo jį suėdė. Mano karjeros pabaiga.

O aš pasakiau tai, ką sako tas, kuris nori turėti draugą:

— Taip. Savo senajame rajone buvau profesionalus kurjeris.

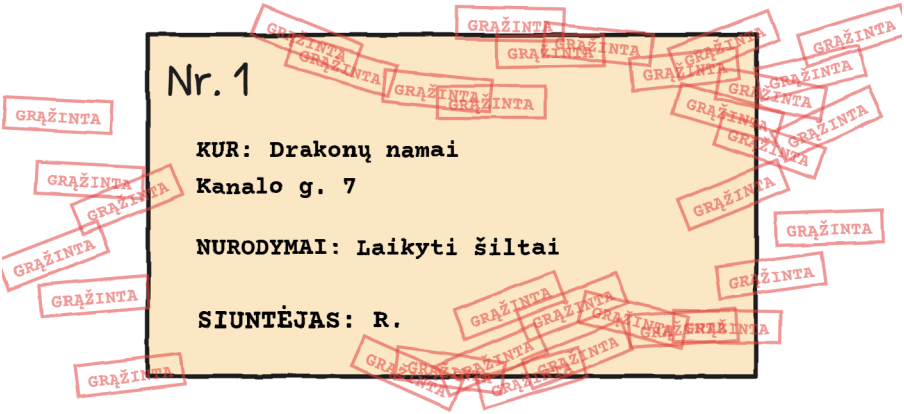

Profesionalas. Šunų.

Melas yra kaip siuntinys su antspaudu: išskrenda labai oriai, perskrenda gatvę neliesdamas žemės ir kažkada sugrįžta. Tik tada nežinojau, kada sugrįš šis ir kas jį perskaitys garsiai.

Julita neprašė įrodymų. Nuėjo tiesiai prie lentynos ir išėmė vienintelį likusį siuntinį: Nr. 1. Tą, kurio nepristatysi. Jos rankos šiek tiek drebėjo, bet ne iš baimės, o gal ne vien iš baimės: taip dreba, kai daug rungtynių sėdėjai atsarginių suole ir pagaliau treneris pasako tavo vardą. Man irgi drebėjo, bet aš tai slėpiau geriau: pastebėti buvo galima tik iš to, kad megztinį buvau užsivilkęs atbulai.

Suskaičiavau antspaudus GRĄŽINTA. Trisdešimt septyni. Ta etiketė buvo labiau antspaudas nei etiketė.

Po visu tuo raudoniu, jei kam įdomu, buvo parašyta:

- KUR: Drakonų namai, Kanalo g. 7.
- NURODYMAI: Laikyti šiltai.
- SIUNTĖJAS: R.

— Jei pristatysime jį prieš aušrą, — pasakė Julita, — Mara pamatys, kad galiu pristatyti grąžintus siuntinius.

— O jei ne?

— Jei ne, jis pats parskris atgal ir nieko čia nenutiko.

Man tai pasirodė labai geras planas. Jis turėjo abu dalykus, kuriuos turi turėti planas: prizą, jei pavyks, ir jokių pasekmių, jei nepavyks. Dar nežinojau, kas yra viduje.

Kažkas paskambino dviračio skambučiu. Du kartus – taip beldžiasi į ne savo duris. Vitrinoje pasirodė berniukas su šalmu ir geltona kuprine, kurios užrašą buvo galima perskaityti iš parduotuvės vidaus: ŽAIBO SIUNTOS. PER DEŠIMT MINUČIŲ ARBA NEMOKAMAI.

— Neįmanomi pristatymai? — tarė jis tokiu tonu, kokiu kalba tas, kuris tą patį pokštą yra pakartojęs ir kitais šeštadieniais. — Neįmanoma, kad jūs ką nors pristatytumėte.

Tonis. Labai greitai pristato labai nuobodžius daiktus.

— O šiandien pristatome štai šitą, — pasakė Julita ir pakėlė siuntinį.

Tonis perskaitė „Drakonų namai“ ir juokėsi taip, kad jam nukrito šalmas. Šalmas nusirito iki durų. Jis jį pakėlė nepaliaudamas juoktis, o kai atsitiesė, jau nebesijuokė.

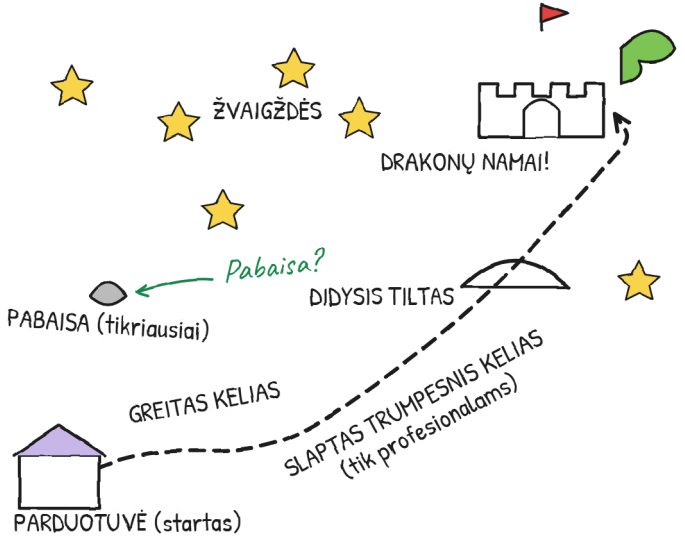
— Kanalo gatvėje nėra septinto numerio, — tarė jis. — Eina nuo 5 iki 9. Žinau, nes ieškojau.

— O kodėl ieškojai? — paklausė Julita.

Tonis užsidėjo šalmą. Dar kartą paskambino skambučiu be jokios priežasties ir nuvažiavo labai greitai – taip Tonis daro su klausimais, į kuriuos nenori atsakyti. Aš likau su dviem faktais: kad jis ieškojo septinto numerio ir kad ŽAIBAS ne viskuo toks greitas.

Nupiešiau pristatymo planą. Profesionalūs kurjeriai piešia planus, o aš, techniškai kalbant, buvau pasakęs, kad toks esu.

Žvaigždės ne pakeliui.

Plane buvo GREITAS KELIAS, SLAPTAS TRUMPESNIS KELIAS (tik profesionalams), DIDYSIS TILTAS, PABAISA (tikriausiai) ir šešios žvaigždės. Žvaigždės jokios funkcijos neturėjo. Tiesiog man atrodė, kad planas be žvaigždžių nėra rimtas planas.

Pabaisa irgi ne pakeliui. Patikrinau. –J.

Tikruoju keliu, kuriame žvaigždžių nebuvo, perėjome Didįjį tiltą. Dieną jis nuleistas ir juo eina visi: dviratininkai, ponios su vežimėliais, vyras su antimi. Julita perėjo jį tiksliai per vidurį, labai greitai kalbėdama apie antspaudą ir rašalą ir nė karto nepažvelgusi į vandenį. Pamaniau, kad tikriausiai dėl to, kad ji tą

tiltą jau daug kartų mačiusi. Iš kombinezono kišenės jai kyšojo smėlio laikrodis, kurį ji buvo pasiėmusi nuo prekystalio. Jis nepasako, kiek liko iki aušros; juo galima tik žiūrėti, kaip byra smėlis, ir nerimauti. Supratau, kad ji – iš tų žmonių, kurie į pristatymą pasiima smėlio laikrodį. Man tai patiko. Aš buvau pasiėmęs pižamą.

Kanalo g. 7 nebuvo namas. Tai buvo siena.

Tonis buvo teisus: nuo 5 iškart peršokdavai į 9, o tarp jų stovėjo lygi šviesi siena be durų ir langų, be skambučio. Vienintelis dalykas ant jos – labai žemai, beveik prie pat žemės, kaip tik tokiame aukštyje, kurį pasiektų kas nors labai mažas – buvo žalvarinė plokštelė su į leteną panašiu įdubimu. Viršuje keturios mažos duobutės, o žemiau viena didelė, tarsi kas nors prieš daugelį metų būtų ten kažką prispaudęs ir siena būtų išsaugojusi formą.

— Gal tai pašto dėžutė, — pasiūliau.

Siuntinys netilpo. Nei šonu. Nei kampu.

Išbandėme viską, ką galima išbandyti su siena:

1. Pabelsti krumpliais. (Nieko.)
2. Šaukti. (Nieko, tik garsiau.)
3. Pažiūrėti per viršų. Užlipau Julitai ant pečių – ji stipresnė, nei atrodo – ir iškišau galvą. Kitoje pusėje buvo DAR VIENA siena.
4. Pasiduoti. Tai mums pavyko geriausiai.

Iš savo balkono mus stebėjo ponia, laistanti pelargonijas, su laistytuvu, užstrigusiu ore, ir tokiu žvilgsniu, lyg šį filmą būtų mačiusi jau ne kartą.

— Tas siuntinys čia keliauja jau daug metų, — pasakė ji. — Visada išeina taip pat, kaip ir atėjo.

Ji tai pasakė be piktumo, kaip praneša orų prognozę. Paskui toliau laistė. Tame rajone, supratau, siuntinys, kurio neįmanoma pristatyti, buvo dar vienas meteorologinis reiškinys.

Buvo šalta. Toks ką tik prasidėjusio rudens šaltis, kuris įlenda pro rankoves. Julita vėl perskaitė etiketę, tyliai, tarsi ji galėjo pasikeisti nuo praėjusio karto.

— „Laikyti šiltai“. O jis daug metų gulėjo ledinėje lentynoje.

Aš naujokas. Kai kur parašyta „laikyti šiltai“, aš ir laikau šiltai. Mes, naujokai, skaitome nurodymus: tai vienintelis dalykas, kurį turime, nes dar nežinome, kuriuos nurodymus galima ignoruoti. Visi kiti taip ilgai gyvena vienoje vietoje, kad nebeskaito: jie jau žino. O kartais tai, ką jie žino, yra klaidinga.

Įsikišau siuntinį po megztiniu, vėl perėjome Didįjį tiltą, ir aš atsisėdau ant grotelių prie Elijos kepyklos, pro kurias eina oras iš krosnies. Grotelės yra prie pat žemės, prigludusios prie sienos, ir iš jų kyla drungnas oras, kvepiantis duonos plutele. Likau ten, su tiesia nugara ir siuntiniu prie pilvo, su visu orumu, kokį gali turėti

žmogus, sėdintis ant žemės pižamoje, su dėže po drabužiais. Julita apvertė smėlio laikrodį ir liko stovėti, budėdama, nieko nesakydama.

Atrodai kaip nėščia pašto dėžutė.

Nieko nesakydama garsiai, noriu pasakyti.

Taip išbuvome ilgokai. Kvepėjo duona. Aš pradėjau prakaituoti. Kad negalvočiau apie prakaitą, kalbėjomės; tiksliau, kalbėjau aš, o Julita atsakinėjo tik tiek, kiek reikėjo.

— Kodėl tau taip svarbu pristatyti būtent šitą? — paklausiau. — Juk yra dar devyniolika.

Ji apvertė laikrodį, kol smėlis dar neišbiro.

— Nes skaičiuoti – ne tas pats, kas pristatyti, — pasakė ji. — Jau daug šeštadienių skaičiuoju.

Paskui paklausė, koks buvo mano senasis rajonas, ir vos neprisipažinau tiesos: kad nepamenu ten nieko nuveikęs, tik turėjęs. Kad aš buvau kaip guminė varlė: dar be savo vietos. Atvėriau burną tai pasakyti, o išėjo kas kita – kažkas apie motociklą su medaliais. Ji linktelėjo nežiūrėdama į mane. Man pasirodė, kad ji manimi jau netiki. Jai buvo vis tiek. Ir tai buvo geriausia viso ryto dalis.

Tada kažkas pastuksėjo man į pilvą. TUK.

— Čia buvo tavo pilvas? — paklausė Julita.

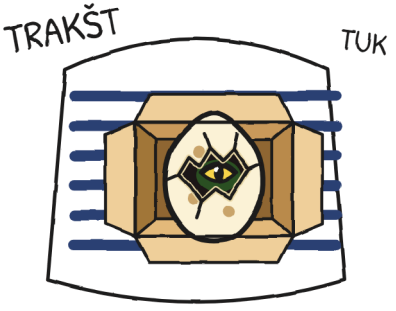
— Mano pilvas nedaro TUK.

TUK. TUK.

Patraukiau megztinį. Po siuntinio dangčiu buvo kažkas apvalaus ir blyškaus, dėmėto, kas nebuvo nei batai, nei apskritai kas nors, kas parduodama dėžėse. Jame buvo įtrūkimas, kuris augo, kol aš į jį žiūrėjau.

TRAKŠT.

Ir siuntinys pažiūrėjo į mane.

Geltona akis, plačiai atmerkta, įtrūkimo viduryje. Ji nežiūrėjo į Julitą, kuri išmanė siuntinius. Nežiūrėjo nei į kepyklą, nei į smėlio laikrodį, nei į dangų, kuriuo viskas grįžta auštant. Ji žiūrėjo į mane. Ir pirmą kartą per keturias dienas, tame rajone, kur namus supa klaustukai, kažkas atrodė visiškai tikras, kas aš toks.

Niekas manęs nebuvo įspėjęs, kad būna pristatymų, kai siuntinys išsirenka tave.

Perskaičiau dukart. Aš naujokas: aš viską perskaitau. O niekur nebuvo parašyta, kad griaustinio negalima laukti sėdint ant mėlynos taburetės.

O lauke pradėjo lyti.

Pažiūrėjau orų prognozę. Artėja audra. –J.